

Arrest

nr. 81 663 van 24 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 augustus 2011 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2 Na de vaststelling dat verzoekster reeds een asielaanvraag had ingediend in Polen en Oostenrijk, werden de Poolse autoriteiten om de terugname van verzoekster verzocht op grond van artikel 16 (1) e van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3 Op 4 oktober 2011 verklaarde Polen zich expliciet akkoord met de terugname van verzoekster.

1.4 Op 13 oktober 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De bijlage 26 quater vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde T. M. (..)
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 31.08.2011 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in “Grozny” op 05.02.1971.

Uit het Eurodacverslag van 31.08.2011 blijkt dat betrokkene in Polen en Oostenrijk asiel heeft aangevraagd en de Poolse autoriteiten hebben op 04.10.2011 het verzoek tot terugname voor bovengenoemde persoon ingewilligd.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 31.08.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder ergens asiel aanvroeg in Polen en Oostenrijk. Betrokkene verklaarde verder dat ze in oktober 2009 vanuit Grozny per trein naar Brest (Wit-Rusland) reisde via Moskou. Vanuit Brest zou ze vervolgens per trein naar Polen gereisd zijn waar ze op 14.10.2009 zou zijn aangekomen. Betrokkene vroeg asiel aan in Polen maar wachtte haar beslissing niet af en reisde twee dagen later verder naar Oostenrijk waar ze eventueel asiel aanvroeg. In Oostenrijk zou ze één maand in een opvangcentrum verbleven hebben en vervolgens ongeveer drie maanden in een hotel. In Oostenrijk zou ze een negatieve beslissing gehad hebben en in januari 2011 vrijwillig teruggekeerd zijn naar Polen. Daar zou ze een jaar geleden een negatieve beslissing gehad hebben en een nieuwe asielaanvraag ingediend hebben. Betrokkene verklaarde dat ze vanaf januari 2011 in een opvangcentrum in Warschau verbleef. Op 30.08.2011 zou betrokkene vanuit Polen per taxi naar België gekomen zijn en op 31.08.2011 zijn aangekomen en nog dezelfde dag het statuut van vluchteling hebben aangevraagd bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 31.08.2011 waaruit blijkt dat betrokkene in Polen en nadien in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd, werd op 28.09.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene en haar minderjarige zoon T.I. (22.03.1998). De Poolse autoriteiten lieten op 04.10.2011 aan de Belgische autoriteiten weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene en haar minderjarige zoon wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die

internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij en haar minderjarige kind al dan niet bescherming behoeven.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij geen familie in België heeft (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde verder dat haar neef T.A. al acht jaar in Frankrijk zou wonen en er een erkend vluchteling is (DVZ, vraag 17). Met betrekking tot deze verklaarde neef die in Frankrijk zou wonen en erkend zou zijn, dient te worden opgemerkt dat het hier een verklaarde neef betreft en betrokkene zelf meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze neef en valt niet onder de definitie van gezinsleden zoals omschreven in de definitie daarvan in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 02.09.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat er eigenlijk geen specifieke reden was maar dat ze naar België wou komen (DVZ, vraag 19).

Betrokkene verklaarde bij de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen dat ze bang heeft van Tsjetsjeense mannen in Polen (DVZ, vraag 21). Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze angst voor Tsjetsjeense mannen in Polen niet concretiseert of aannemelijk maakt. Bovendien heeft deze ingeroepen reden weinig uitstaans met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten in Polen. Bovendien dient met betrekking tot deze verklaring te worden opgemerkt dat indien betrokkene in Polen angst zou hebben voor Tsjetsjeense mannen zij zich dan in eerste instantie tot de bevoegde Poolse autoriteiten dient te richten met deze gevoelens van onveiligheid voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming door de bevoegde Poolse autoriteiten.

Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat ze deze stappen ondernomen zou hebben of dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen of hebben kunnen helpen en/of beschermen. De aangehaalde reden is derhalve niet als gegrond te beschouwen om zich te verzetten tegen een transfer naar Polen omwille van de omstandigheden van opvang of van behandeling in Polen of van de Poolse autoriteiten.

Betrokkene haalde bij de vraag naar haar gezondheidstoestand aan dat zij gewrichtspijn heeft (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is echter geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat zij gewrichtspijn heeft dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene in Polen niet op medische verzorging kan rekenen voor deze gewrichtspijn indien dit nodig zou zijn, wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel aangezien betrokkene zelf per taxi van Polen naar België kon reizen is het weinig aannemelijk dat een reis in omgekeerde richting plots niet meer mogelijk zou zijn.

Een terugkeer naar Polen kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen “

2. Over de rechtspleging

Het verzoekschrift werd ingediend onder de hoofding: *“Verzoekschrift tot nietigverklaring”*.

Artikel 39/82, §3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Bijgevolg voldoet het opschrift van het verzoekschrift niet aan één van de in artikel 39/82, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde opschriften en wordt het geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. De vaststelling dat verzoekster verder in haar verzoekschrift ook de schorsing vraagt van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing doet daaraan geen afbreuk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel beroept verzoekster zich op de *“schending van art. 15 van de Dublin II Verordening en schending van art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.”*

Verzoekster zet ter adstruering van haar enig middel het volgende uiteen:

“Door de bestreden beslissing zal verzoekster worden teruggestuurd naar Polen.

Nochtans houdt België geen rekening met een aantal feiten:

(a) Polen is opgedwongen keuze

de materiële onmogelijkheid voor mensen uit Tsjetsjenië om een eerste asielaanvraag in te dienen in een andere lidstaat van de Europese Unie dan Polen; Rusland weigert immers paspoorten aan Tsjetsjenen af te leveren, zodat een reis per vliegtuig naar een andere lidstaat onmogelijk is. Het wordt mensen uit Tsjetsjenië daarenboven helemaal onmogelijk gemaakt doordat de landen van de Europese Unie tevens geen visum afleveren. Polen wordt als grensland dan ook een noodzakelijke keuze.

(b) Polen is niet voorzien op zo n toestroom

Aangezien in Polen de opvangmogelijkheden voor mensen uit Tsjetsjenië te wensen overlaten, kiezen veel asielzoekers ervoor een tweede asielaanvraag in te dienen. Door de Dublin Verordening II Verordening worden alle deze asielaanvragen afgewezen en worden de asielzoekers teruggestuurd naar Polen alwaar ze opnieuw terecht komen in erbarmelijke omstandigheden. Asielzoekers worden immers samengepropt in veel te kleine kamertjes, zij krijgen minderwaardig voedsel, kinderen kunnen niet naar school, er is onvoldoende medische verzorging. Ook mensen die een vorm van asiel krijgen (niet de vluchtelingenstatus, maar de subsidiaire beschermingsstatus) wordt weinig toekomstperspectieven geboden. Aan de subsidiaire beschermingsstatus worden immers geen sociale rechten toegekend (geen recht op een sociale uitkering, geen recht op toegang tot de arbeidsmarkt....)

(Zie in dit verband : <http://www.bartstaes.be/nieuwsite/news.php?deb=9>):

Het moge duidelijk zijn dat in deze omstandigheden verzoekster toch naar Polen sturen een inbreuk maakt op enerzijds art. 3 van het EVRM en anderzijds van art. 15 van de Dublin II Verordening

Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voorziet immers dat niemand kan worden blootgesteld aan mensonwaardige behandelingen (art. 3 EVRM). Door verzoekster samen met haar minderjarige zoon terug te sturen naar Polen maakt België zich schuldig aan een schending op dit artikel. Verzoekster zal terechtkomen immers op veel te kleine kamers. zal voor haar en haar minderjarig kind niet kunnen beschikken over voldoende medische verzorging en haar kind zal zelfs niet naar school kunnen gaan (tevens een mensenrecht).

In die zin heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens België reeds veroordeelt omdat zij bleef asielzoekers terugsturen naar Griekenland. terwijl ook daar (zoals in Polen) duidelijk werd vastgesteld dat de opvangmogelijkheden voor asielzoekers erbarmelijk waren. (EHRM 30696/09. MSS tegen België: arrest van 21/01/2011)

Aangezien nu talrijke rapporten waarschuwen voor de problematische omstandigheden waarin asielzoekers van Tsjetsjenië dienen te verblijven, is het dan ook een raadsel dat België, gelet op zijn vermelde veroordeling, deze botweg naast zich neerlegt (rapporten bv http://www.cbar-bchv.be/JuridischeInformatie/Dublin/Polen/J.Gebhard.Tsjetsjeense_asielzoekers_in_Polen.jan09.pdf; <http://www.bartstaes.be/nieuwsite/news.php?deb=9>):rapport UNHCR 2007 omtrent de opvang van asielzoekers)

België had dan ook ipv van de asielaanvraag niet te behandelen en verzoekster samen met haar minderjarig kind te verwijzen naar Polen, wel op basis van art. 15 (Humanitaire clause) de asielaanvraag dienen te behandelen. Er zijn immers voldoende gronden aanwezig, gelet op de erbarmelijke toestand van opvang in Polen, om de asielaanvraag zelf te behandelen op basis van humanitaire redenen.

De bestreden beslissing schendt dan ook art 3 van het EVRM en art. 15 van de Dublin II Verordening. Het eerste en enige middel is dan ook gegrond."

3.2 De verwerende partij stelt in haar nota het volgende:

"In een eerste en enig middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 15 van de Dublin II verordening en van artikel 3 EVRM.

Verzoekster stelt dat de beslissing geen rekening heeft gehouden met de materiële onmogelijkheid voor mensen uit Tsjetsjenië om een eerste asielaanvraag in te dienen in een andere lidstaat van de Europese Unie dan Polen en met het feit dat in Polen de opvangmogelijkheden voor mensen uit Tsjetsjenië te wensen overlaten. Ze meent dat ze in Polen samen met haar zoon zal terechtkomen in kleine kamers en dat ze er niet zal kunnen beschikken over voldoende medische verzorging. Ze verwijst naar het arrest MSS tegen België, d.d. 21 januari 2011 en naar de situatie in Griekenland die ze vergelijkt met die van Polen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §132).

Verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat verzoekster in haar verzoekschrift enkel verwijst naar websites waarop rapporten zouden staan i.v.m. Polen, doch geen enkel concreet element aantoont waaruit blijkt dat zij persoonlijk, bij een terugkeer naar Polen dreigt blootgesteld te worden aan handelingen in strijd met artikel 3 EVRM.

Hierbij dient de aandacht te worden gevestigd op het feit dat verzoekster ook in de uiteenzetting in het verzoekschrift aantoont dat zij zelf wilde kiezen waar haar asielaanvraag in te dienen daar zij het volgende stelt "Polen is een opgedwongen keuze". Verwerende partij heeft de eer dienaangaande op te merken dat dit gegeven er tevens op wijst dat verzoekster de intentie had om in België, het land naar zijn keuze, te verblijven en zoals uiteindelijk gebeurd is alhier een asielaanvraag in te dienen, wat in strijd is met de geest van de Dublin II Verordening.

Immers, de Dublin II Verordening staat niet toe dat vreemdelingen zelf kunnen kiezen in welk land zij een asielaanvraag wensen in te dienen.

Vervolgens dient de aandacht te worden gevestigd op de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd in het kader van haar Dublinverhoor d.d. 31 augustus 2011, waaruit blijkt dat verzoekster, op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordde dat er geen specifieke reden is, maar dat ze graag naar België wou komen.

Op de volgende vraag: "hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling,, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?" antwoordde verzoekster dat ze bang heeft van Tsjetsjeense mannen in Polen.

Verwerende partij merkt op dat verzoekster geen enkel specifiek element heeft aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld dient te worden, hoewel zij uitdrukkelijk de vraag gesteld kreeg. Het gaat niet op om nu in het verzoekschrift voorbij te gaan aan de specifieke verklaringen die verzoekster heeft afgelegd en voor te houden dat de algemene situatie in Polen verzoekster verhindert om garanties te krijgen op een behandeling van haar asielaanvraag. Daarenboven blijkt uit het Dublinverhoor dat verzoekster sinds januari 2010 in een opvangcentrum te Warschau heeft verbleven, waaruit blijkt dat er wel degelijk opvang wordt geboden aan asielzoekers. Ze heeft geen enkele klacht geuit over de manier van opvang in Polen.

Zoals blijkt uit het Dublinverhoor, heeft zij zelf beslist Polen te verlaten en werd dit haar geenszins verplicht. Verder blijkt dat zij in januari 2011 zelfs vrijwillig terugkeerde naar Polen met de bus, wat evenmin wijst op het voorhanden zijn van een onmenselijke behandeling in Polen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift geen enkel concreet element kan aantonen op basis waarvan een schending van artikel 3 EVRM wordt aangetoond en voor zover verzoekster een vergelijking voorhoudt met de situatie in Polen en verwijst naar het MSS arrest, merkt verwerende partij op dat het EHRM zelf oordeelde dat, wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, het ingeroepen risico een individuele karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is. (cfr. EHRM, 21 januari 2011, MSS tegen België en Griekenland, §366). Hieruit volgt dat het nog steeds aan verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren. Dit mag noch door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, noch door verzoekster zelf, zomaar naast zich neergelegd worden.

Verder merkt verwerende partij op dat de beslissing wel degelijk is ingegaan op alle verklaringen die verzoekster zelf leverde. De beslissing stelt dat er lgeen concrete basis is om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van 18 februari 2003. (...)"

Verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat zij op grond van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel terecht uit kon gaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling naar Polen kan worden teruggeleid, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten. Het komt aan verzoekster toe om met concrete, pertinente en dus ook actuele gegevens aan te tonen dat, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zij zou worden blootgesteld aan een behandeling die gelijkstaat aan een schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij stelt vast dat verzoekster in casu geen concrete elementen naar voren heeft gebracht die wijzen op een onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Bovendien blijven die verklaringen loutere beweringen die op geen enkele manier gestaafd worden door concrete elementen en bewijzen.

Artikel 15 van de Dublin II Verordening bepaalt het volgende:

"2. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling,, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bij zonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden."

Artikel 3.1 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

"2. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden. (...)

Artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening ("de soevereiniteitsclausule") stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat verzoekster niet toe zelf te kiezen door welk land zij haar asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt België de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek.

"Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria

vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek". (RW, arrest nr. 44.098, 28 mei 2010)

Wat betreft de humanitaire clausule waar verzoekster naar verwijst, dient te worden opgemerkt dat de Belgische staat niet kan worden verplicht haar asielaanvraag te behandelen. Dit blijkt duidelijk uit de voornoemde Europese verordening, waarin een mogelijkheid wordt geschapen om in bepaalde gevallen een asielaanvraag te behandelen, maar geen verplichting wordt opgelegd om dit effectief te doen, wanneer andere staten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, in casu Polen, conform de criteria die worden vermeld in voornoemde Europese verordening. In artikel 15, alinea 1 van de voormelde verordening staat duidelijk het woord "kan" en niet "moet". Het is immers niet verzoekster die bepaalt welke staat haar asielaanvraag zal behandelen, (cfr. R.v.St., nr. 125.747, 27 november 2003 en RVV, arrest nr. 3293 van 29 oktober 2007)

Uit een lezing van de beslissing blijkt duidelijk dat er rekening gehouden werd met alle verklaringen van verzoekster, doch dat deze niet weerhouden werden teneinde toepassing te maken van artikel 3§2 of artikel 15 van de Dublin II Verordening. Verzoekster toont niet aan dat dit kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is niet gegrond."

3.3.1. Artikel 15 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-II-Verordening) bepaalt:

"1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden.

In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkenen te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure."

Uit deze bepaling blijkt bijgevolg dat de lidstaat die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag (in casu België) op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van betrokkene kan behandelen mits toestemming van betrokkenen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de Poolse autoriteiten een verzoek zouden hebben gericht aan de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvraag van verzoekster om humanitaire redenen in België te behandelen. Voorts is niet voorzien in een initiatiefmogelijkheid van de asielzoeker, zodat niet anders dan kan worden vastgesteld dat de voormelde bepaling niet geschonden kan zijn.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 3 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

"1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de

lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.

4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan."

Artikel 3.1. voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek dat werd ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vastgelegde objectieve criteria.

Artikel 3.2. (*"de soevereiniteitsclausule"*) stelt voorts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds *"kan"* behandelen, zelfs indien deze hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek.

In het licht van de voormelde bepalingen is de grief van verzoekster dat er sprake zou zijn van een *"opgedwongen keuze"* niet dienstig. Een schending van artikel 15 van de Dublin II-verordening is dan ook niet aangetoond.

3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de

specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat Polen niet voorzien is op de toestroom van vluchtelingen uit Tsjetsjenië, dat de opvangmogelijkheden er te wensen overlaten, dat asielzoekers -en dus ook zichzelf en haar minderjarige zoon- die worden teruggestuurd naar Polen in toepassing van de Dublin II-verordening opnieuw terecht komen in erbarmelijke omstandigheden, dat asielzoekers worden samengepropt in veel te kleine kamertjes, er minderwaardig voedsel en onvoldoende medische verzorging krijgen, en dat kinderen er niet naar school kunnen. Ook mensen die een vorm van asiel krijgen hebben weinig toekomstperspectieven. Zij verwijst ter ondersteuning van haar standpunt naar talrijke rapporten die waarschuwen voor de problematische omstandigheden van asielzoekers in Polen.

Zoals reeds gesteld moet de asielzoeker over de mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde de algemene omstandigheden in een land én de omstandigheden eigen aan het geval van de asielzoeker zelf, te doen gelden. Terzake kan worden verwezen naar de volgende passages in de bestreden beslissing :

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de

minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij en haar minderjarige kind al dan niet bescherming behoeven.”

en

“Tijdens haar gehoor op de DVZ van 02.09.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat er eigenlijk geen specifieke reden was maar dat ze naar België wou komen (DVZ, vraag 19).

Betrokkene verklaarde bij de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen dat ze bang heeft van Tsjetsjeense mannen in Polen (DVZ, vraag 21). Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze angst voor Tsjetsjeense mannen in Polen niet concretiseert of aannemelijk maakt. Bovendien heeft deze ingeroepen reden weinig uitstaans met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten in Polen. Bovendien dient met betrekking tot deze verklaring te worden opgemerkt dat indien betrokkene in Polen angst zou hebben voor Tsjetsjeense mannen zij zich dan in eerste instantie tot de bevoegde Poolse autoriteiten dient te richten met deze gevoelens van onveiligheid voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming door de bevoegde Poolse autoriteiten.

Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat ze deze stappen ondernomen zou hebben of dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen of hebben kunnen helpen en/of beschermen. De aangehaalde reden is derhalve niet als gegrond te beschouwen om zich te verzetten tegen een transfer naar Polen omwille van de omstandigheden van opvang of van behandeling in Polen of van de Poolse autoriteiten.”

Verzoekster betwist deze motivering niet, zodat niet anders dan kan worden vastgesteld dat het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling voor het eerst wordt aangevoerd in het verzoekschrift. Aangezien zij ten aanzien van de verwerende partij nooit eerder gewag maakte van de mensonwaardige opvang van asielzoekers in Polen, kan zij de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade duiden bij gebrek aan enige indicatie haar thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

Aangezien, zoals hierboven al blijkt, algemene rapporten op zich niet volstaan om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, en verzoekster geen concrete gegevens betrokken op haar zaak heeft aangebracht waaraan de verwerende partij geen aandacht zou hebben besteed -zij heeft naar aanleiding van het Dublin II-verhoor geen enkele klacht geuit over haar verblijf in het opvangcentrum in Warschau waar zij verbleef- is een verwijzing naar de slechte opvang van asielzoekers *in casu* dan ook te algemeen om gewag te kunnen maken van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat, terwijl artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en terwijl diegene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt er toe gehouden is zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), *in casu* geen dergelijk begin van bewijs voorhanden is, zoals dat ook reeds genoegzaam in de bestreden beslissing werd gemotiveerd, noch enige aannemelijke verklaring voor dat ontbreken. De verwijzing naar de algemene situatie en het bijvoegen van algemene rapporten volstaat geenszins, nu verzoekster ten tijde van haar verhoor geen melding maakte van enige tekortkoming inzake de opvang, voeding en medische verzorging. Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.4.Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel .

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS